

Aan het eind van de regenboog

Vrolijk spel in drie bedrijven

door

HANS VAN WIJNGAARDEN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AAN HET EIND VAN DE REGENBOOG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS VAN WIJNGAARDEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING:

MEVROUW STAM - kamerverhuurster

HANS - haar zoon

Vakantiegangers:

WOUT ENKELAAR

ADA - zijn vrouw

KARIN - hun dochter

MEVROUD DE JAGER - (tante Bep)

BRAM DE WILDE

PERSOONSBESCHRIJVING:

Mevrouw Stam: Een goeie gastvrouw. Weduwe.

Hans: Vlotte jongen. Student.

Wout: Een hebberig, snel aangebrand kereltje. Denkt dat-ie handig is.

Ada: Een wat onhandige, doch lieve vrouw.

Karin: Een aardig modern meisje.

Tante Bep: Een krasse dame van hoge leeftijd. Goed bij de tijd, maar erg hardhorend.

Bram: Een ruwe bouwvakker met ziekteverlof.

PLAATSBEPALING:

Het stuk speelt zich af op de benedenverdieping van een vacantiehuis. Linksvoor is de deur naar de gang, voordeur en de bovenverdieping. Rechtsmidden een paar dubbele tuindeuren. In het midden van de achterwand zijn twee deuren vlak naast elkaar. De linker- is de keukendeur en de rechter- is de badceldeur. Als die deuren opengaan kijken we tegen een wand (zetstuk) van tegelboard. Rechts van de badceldeur zit een stopkontakt tegen de wand. Tevens staat daar een wandmeubel. Links van de keukendeur staat een stretcher (veldbed) met het hoofdeind tegen de achterwand. Links daarvan een nachtkastje. Rechts op de voorgrond een zitje, bestaande uit drie fauteuiltjes met losse kussens en een salontafeltje. Verdere aankleding naar eigen smaak.

TIJDSBEPALING:

Eerste bedrijf: Zaterdagmorgen om tien uur.

Tweede bedrijf:

eerste tafereel: de avond van dezelfde dag half twaalf.

tweede tafereel: de daaropvolgende morgen om zeven uur.

Derde bedrijf: De volgende dag, 's morgens om zeven uur.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat legt mevrouw Stam (verder met MOE aangeduid) de laatste hand aan het opmaken van het veldbed. Hans staat bij de achterdeuren. Hij heeft een gereedschapstas naast zich staan en smeert de scharnieren van de deuren. Probeert dan, door de badceldeur open en dicht te doen, of de scharnieren nog piepen. Als dat niet het geval is:

HANS: Zo moeder, de deuren zijn gepiept.

MOE: Je vergist je Hans. Die deuren ZIJN niet gepiept, maar die deuren HEBBEN gepiept.

HANS (*lacht*): Ja, dat klopt. En als jij van plan bent om heel m'n vakantie op alle slakjes zout te leggen, dan BEN ik 'm gepiept!

MOE (*grinnikt*): Gekkie. (*bij hem, arm om zijn schouders*) Ik ben blij dat je besloten hebt om je vakantie thuis door te brengen.

HANS: M'n collega-studenten zoeken hun heil allemaal zo ver mogelijk weg, maar ik ben nou eenmaal een huismus. Dat weet je toch? En bovendien zal je m'n hulp best kunnen gebruiken. Waar of niet?

MOE (*kust hem*): Je bent 'n schat. En je hebt gelijk. Ik weet natuurlijk niet of onze gasten erg veeleisend zullen zijn, maar ik zal het er wel drukker mee krijgen.

HANS (*legt z'n arm om haar schouders*): We slaan ons er wel doorheen.

MOE: Vind je het niet erg? Wonen in de keuken en slapen in de garage?

LIANS: Ben je mal. 't Is een beetje behelpen, maar 't zal best lukken.

MOE: We hebben het geld nou eenmaal hard nodig, jongen.

HANS (*knuffelt haar*): Dat wéét ik toch, lieverd.... Je bent een kei van 'n moeder. Vanzelfsprekend was ik van plan m'n studie af te breken toen Pa... eh... (*zwijgt schuldbewust, het is even stil*)

MOE (*pinkt een traantje weg*)

HANS (*verontschuldigd*): Sorry Moe, ik sta weer stom te doen.

MOE (*vermant zich*): Jouw studie staat voorop Hans. Dat zou je vader zo gewild hebben.

HANS (*wat opgewekter om de aandacht af te leiden*): Hoeveel gasten krijg je eigenlijk?

MOE: Vier. Deze kamer heb ik verhuurd aan een oude dame. En boven krijgen we een gezinnetje van drie personen.

HANS: Je haalt je heel wat op je hals.

MOE: Welnee. Ze verzorgen hun eigen potje, dus....

HANS: Je moet maar afwachten of ze niet ontzettend lastig zullen zijn.

MOE (*roept hem tot de orde*): Hans, zeur niet. Vacantiegangers zijn

nooit lastig. Waarom zouden ze? (*bedenkt*) Hoewel...., meneer Enkelaar...., dat is de man die de bovenverdieping gehuurd heeft...., leek me nogal een eigenaardig heerschap.

HANS: Hoezo?

MOE: Toen ik hem schreef dat ik al met iemand anders in gesprek was, belde hij me wat paniekerig op. Hij wilde per se dat ik hém voorrang gaf. En toen ik hem zei dat dat eigenlijk niet kon, omdat ik dan iemand anders moest teleurstellen, bood-ie me de dubbele huurprijs. Ik vond dat nogal gek, maar ja...., zaken zijn zaken, waar of niet?

HANS: Dus als ik het goed begrijp is meneer Enkelaar een eigenwijze vent, die geen tegenspraak duldt.

MOE (*vergoelijkend*): Nou ja, zó zou ik het niet willen noemen. Misschien kon hij ergens anders niet meer terecht. (*dan gaat de bel*)

MOE (*schrikt*): Ojé...., nóú al? (*kijkt op haar polshorloge*) Tien uur. Dát is vroeg. (*naar links*)

HANS: Misschien is het de bakker.

MOE: Nee, die is al geweest. (*links af*)

HANS (*verzamelt het materiaal in zijn tas, glimlacht*): Die Moe... Ze neemt haar nieuwe rol van pensionhoudster serieus op. Vroeger lachte ze altijd wat meewarig over die bordjes; 'Zimmer Frei'.... En nou zit ze zelf in het schuitje. Maar...., ze doet het zonder één klacht. En dat betekent, dat ze vier maanden lang zal moeten opzitten en pootjes geven. Het zal een drukke zomer voor haar worden. (*rechts af met z'n tas*)

MOE (*na even, links op, blijft bij de deur staan*): Hans, hier zijn de eerste gasten.... O, hij is weg. (*tot de nog niet zichtbare gasten*) Ik had u even aan mijn zoon voor willen stellen.

WOUT (*duwt Moe opzij en komt binnen, gevolgd door Ada en Karin, kijkt bedenkelijk rond*): Nou...., dat valt me, eerlijk gezegd, niet mee voor die prijs.

ADA (*waarschuwt*): Wout, doe niet zo onhebbelijk. (*geeft Moe een hand*) Ik ben mevrouw Enkelaar... Ada Enkelaar. (*stelt voor*) En dit is onze dochter Karin.

KARIN (*geeft hand*): Dag mevrouw Stam.

WOUT (*zakelijk*): Is dát alles? Of is er ergens nog een slaapkamer?

MOE (*lachend*): Geen zorgen meneer Enkelaar. Ik heb u deze kamer niet verhuurd, maar onze bovenverdieping. 'n Zitkamer en....

WOUT (*schrikt*): Wát zegt u? De bóvenverdieping?? (*paniekerig*) Maar dat kán niet.

KARIN (*ondeugend*): Waarom niet, Pa?

WOUT (*nijdig*): Stel niet van die domme vragen, Karin.

MOE: Eén hoog bevindt zich een ruime zitkamer met keuken, toilet en

badkamer. En twéé hoog twee mooie slaapkamers en....

WOUT (*gedecideerd*): Nou, dat is dan mooi, maar daar nemen we geen
genoegen mee. Ik sta erop dat we deze ruimte er ook bij krijgen.

MOE (*sust*): Als u het boven gezien heeft, dan zult u moeten toegeven
dat u voldoende ruimte heeft.

WOUT (*nijdig*): Niks mee te maken. Ik betaal genoeg om te kunnen
eisen dat u me de benedenverdieping ook verhuurt.

MOE (*beleefd*): Dat zal moeilijk gaan, meneer Enkelaar.

WOUT: Ik zou niet weten waarom. Desnoods geef ik u nog wat extra's.

MOE: Ik heb de benedenverdieping verhuurd aan een alleenstaande
bejaarde dame.

WOUT (*paniekerig*): Néé!!! Had u me dat niet van tevoren kunnen
zeggen?

MOE: U heeft me er niet naar gevraagd.

ADA: Dat is nou óók wat, Wout. Daar sta je nou met je goeie gedrag.
Wat nu?

KARIN: Ja Pa, nou is het jouw beurt weer. (*grinnikend*) Toe, verzin eens
een list.

WOUT (*moppert*): Verdorie, daar had ik niet op gerekend. Eh...., hoe
lang blijft dat mens?

MOE (*onaangenaam getroffen*): Méns...? O, u bedoelt die ouwe dame?
Die blijft hier twee weken.

WOUT: Mooi. Dan huren wij, als ze weg is, de benedenverdieping nog
'n week.

MOE: Dat kan niet, want dan is-t-ie óók bezet.

WOUT: Wanneer is-t-ie dan wél vrij?

MOE: Ik heb hem tot diep in het naseizoen verhuurd.

WOUT (*diep in de put*): Niet te geloven.

MOE (*lacht*): Ja, er is nou eenmaal veel vraag naar kamers. Maar als u
het boven gezien heeft, dan zal u best over uw bezwaren
heenstappen. Zullen we even gaan kijken? (*naar links*)

WOUT (*resoluut*): Ik ga niét kijken! Ik blijf hier! En 'n grote vent die mij
er uit zet!!

MOE: Maar meneer, maak het me nou niet zo moeilijk.

WOUT: Dan moeten we maar ruilen met die mevrouw.

ADA: Dat kan je niet doen, Wout. Misschien is ze wel slecht ter been.
Ze heeft misschien wel moeite met de trappen.

WOUT (*donker*): Begin jij me nou ook al tegen te werken?

ADA: Nee, maar

WOUT: Als ze hulpbehoevend is, dan draag ik haar hoogstpersoonlijk
naar boven.

MOE (*overredend*): U heeft hier niet genoeg ruimte voor drie personen.

WOUT (*kort*): Ruimte zat!

MOE (*wijst op het veldbed*): Er staat maar één bed.

WOUT: Dat is goed genoeg voor mij en m'n vrouw. En Karin kan best op de grond slapen. In 'n slaapzak.

KARIN (*verbaasd*): Dat meent u niet.

WOUT: Spreek me niet tegen.

MOE: Nou ja...., als u er op staat. We kunnen natuurlijk altijd overleg plegen met mevrouw de Jager. Als ze er mee akkoord gaat zou u misschien een van de slaapkamers boven kunnen krijgen.

WOUT: Geen sprake van. We blijven 's nachts hier.

MOE: Ik begrijp u niet. Waarom wilt u nou per se beneden blijven?

WOUT: Eh.... omdat m'n dochter hoogtevrees heeft.

KARIN (*vrolijk*): Oja....? Gut, daar heb ik nog nooit wat van gemerkt.

WOUT: Dat komt omdat je nog nooit geklommen hebt.

MOE: Nou, dan kan zij toch hiér slapen? En dan slaapt u beiden boven. Dat is veel gerieflijker.

WOUT (*blaft*): Nee! Wij blijven ook hier!

MOE (*ten einde raad*): Maar waarom dan in vredesnaam?

KARIN (*ondeugend*): Omdat Pa een oogje op z'n dochter wil houden. 't Is hier nogal een vreemde omgeving. Niet Pa.....?

WOUT: Klets niet.... Eh..., wij hebben óók hoogtevrees.

KARIN (*giert van de lach*): Onéé...., dát is wat nieuws! Het hoofd van de afdeling onderhoud van de zendmast in Lopik heeft hoogtevrees. Hoe verzin je het.

WOUT: Bemoei je er niet mee.

MOE (*berustend*): Nou ja, we zullen wel zien wat het wordt. Ik zal m'n zoon vragen of hij u helpt met uw koffers.

ADA: Graag, mevrouw Stam.

MOE (*wijst op het zitje*): Maak het u gemakkelijk. Ik heb zó koffie. (*rechts af*)

WOUT (*nijdig*): Verdorie, waarom laten jullie me alles alleen opknappen? Ik stond gewoon voor schut.... (*kijkt rond*) Waar zou die kelder ergens zijn? (*opent de badceldeur*) Dit is de badkamer. (*sluit hem weer en opent de keukendeur*) En dat is een keukentje.... (*kijkt binnen*) Nou, dat is ook niet al te groot.

KARIN (*lief*): Zeg Pa, toen we hierheen reden zag ik een regenboog. En toen moest ik ineens aan dat andere sprookje denken.

WOUT: Welk sprookje?

KARIN: Dat van die regenboog en die pot met goud.

WOUT (*ernstig*): Hou er rekening mee dat dit géén sprookje is, Karin. In de kelder van dit huis heeft jouw overgrootvader tijdens de tweede wereldoorlog een fortuin aan gouden tientjes begraven om ze uit

handen van de bezetter te houden.

ADA (*droog*): En wanneer heeft-ie ze weer opgegraven?

WOUT: Nooit. Door de oorlogshandelingen was hij gedwongen om te evacueren. Het huis werd flink beschadigd. En Opa en Oma zijn er nooit meer teruggekomen. Na de oorlog heeft hij de ruïne verkocht. Het huis is hersteld en niemand dacht meer aan die tientjes. Zo heeft mijn vader het me verteld.

ADA: Ik moet het allemaal nog zien.

WOUT: Je zál het zien. Daarom zijn we hier.

KARIN (*sceptisch*): En hoeveel gouden tientjes waren dat dan wel?

WOUT: Dat wist mijn vader niet precies, maar het waren er héél wat, zei hij.

KARIN: Hoeveel is HEEL WAT?

WOUT (*narrig*): Hoe weet IK dat nou. Al waren het er maar honderd. Een gouden tientje is vandaag de dag al gauw 175 tot 200 gulden waard. Dus dan praten we wel over een bedrag tussen de zeventien en 'n half-tot twintigduizend gulden! Nou, daar wil ik best even een putje voor graven in die kelder.

KARIN: En als blijkt dat het er maar drie zijn in plaats van honderd?

WOUT (*boos*): Drie is niet: HEEL WAT!!!

ADA: Wist Pa precies wáár ze begraven zijn?

WOUT: Ja. Rechts van de kelderdeur onder de vijfde rij tegels. Dus als ik weet waar die kelderdeur is dan is het een fluitje van een cent.

ADA: Als het allemaal zo gemakkelijk is, dan begrijp ik niet waarom je niet boven wilt bivakkeren.

WOUT (*hatelijk*): Heb jij ooit wel eens een huis gezien met een kelder op de bovenverdieping? Kelders plegen meestal onder de grond te zitten, wijsneus.

ADA: Oké, maar waarom nemen we die ene slaapkamer boven er dan niet bij?

WOUT: Omdat we 's nachts moeten graven. Als we dat overdag doen kan Jan en Alleman hier naar binnen komen stommelen. 's Nachts worden we niet gestoord. En als het een beetje meezit, zijn we in 'n paar uur klaar.

KARIN (*sarcastisch*): Ja, en als het een beetje tegenzit, dan graven we met Sint Juttemis nóg!

WOUT (*boos*): Verdorie Karin, doe niet zo verdraaid negatief. Twintig mille is toevallig geen kattepies. Ik zal eens gaan kijken of die kelderdeur misschien in de gang zit. (*links af*)

ADA (*schudt meewarig het hoofd*): Die tientjes zijn gewoon een obsessie voor hem geworden. Nadat m'n schoonvader hem dat verhaal verteld heeft, praat-ie nergens anders meer over.

KARIN: Dat Pa zó'n geldwolf is valt me van hem tegen. Hij heeft toch 'n beste baan? En we hebben het toch goed? Als we nou van de bijstand moesten leven....

HANS (*rechts op, vrolijk*): Hallo vacantiegasten! (*geeft Ada 'n hand*) Ik ben Hans Stam.

ADA: Mevrouw Enkelaar.

KARIN (*geeft hem 'n hand*): En ik ben Karin.

HANS (*lachend*): Da's een mooie naam voor een mooi meisje. Hartelijk welkom. Moeder vroeg me of ik even met de koffers wilde helpen.

ADA: Daar kunnen we beter nog even mee wachten.

HANS: Hoezo?

ADA: We weten nog niet waar de koffers naar toe moeten.

HANS (*verbaasd*): Naar boven toch zeker? Waar anders?

KARIN: Pa wil niet boven logeren. Hij wil deze kamer.

HANS (*ongelovig*): 't Is niet waár! Dan is jouw vader niet goed snik!

KARIN (*uit de hoogte*): Meneer..., weet u wel over wie u het hebt?

HANS (*lacht*): In de eerste plaats geen menéér. Ik heet Hans. En in de tweede plaats: als jouw vader deze ruimte prefereert boven de prachtige kamers die hij boven kan krijgen, dan twijfel ik aan zijn verstand.

WOUT (*links op, in de put*): Nou, geen kelder te zien.

HANS (*bij hem*): Aha..., u moet meneer Enkelaar zijn. (*geeft 'n hand*) Hartelijk welkom. Ik ben Hans Stam.... Wat hoorde ik..., zoekt u naar de kelder?

WOUT (*betrapt*): Eh..., nee..., dat wil zeggen: ja inderdaad. Als ik ergens logeer wil ik altijd graag weten achter welke deur de kelder verborgen zit. Ik heb namelijk eens een kollega gehad, die zich in de deur vergiste. Hij viel in een diepe kelder en brak allebei z'n benen. En dat was niet leuk. Ik wil zo iets het liefst voorkomen, begrijp je?

HANS: Ik begrijp het. Maar ik kan u geruststellen. Wij hebben hier geen kelder. (*het is even angstig stil. Wout, Ada en Karin kijken elkaar aan*)

WOUT (*nadrukkelijk*): Weet je dat zéker?

HANS (*lacht*): Ja hoor. Ik ben hier geboren én getogen, dus ik woon hier nou al zo'n dikke twintig jaar. En in al die tijd ben ik nog nooit een kelder tegengekomen.

WOUT (*in paniek*): Dat kán niet.... Ik bedoel...., dat mág niet!!!

ADA: Je hebt je toch niet in het adres vergist, Wout?

WOUT: Nee, natuurlijk niet. (*toch wat angstig tot Hans*) Eh...., dit is toch de Hogeweg 17...?

HANS (*lacht*): Ja hoor meneer Enkelaar. Dit is Hogeweg 17. Waarom is die kelder eigenlijk zo belangrijk voor u?

WOUT (*in het nauw*): Eh.... ja..., waarom...? Nou kijk, mijn vrouw wil

haar boodschappen altijd zo koel mogelijk opslaan. Vandaar.

HANS: O, maar dát is geen punt. We hebben 'n paar flinke koelkasten. En daar zit al heel wat in. Vleeswaren, melk, drankjes en zo. In ieder geval de eerste levensbehoeften voor het weekend. Dat is service van het huis. Daar heeft moeder voor gezorgd.

WOUT (*nors*): Ze had beter voor een kelder kunnen zorgen.

HANS: Kelders zijn uit de tijd, meneer Enkelaar.

WOUT: Ja ja..., en hoe moet dat dan met mijn pils?

HANS: Uw pils?

WOUT: Ja! Ik hou niet van die steenkouwe pils. Ik drink mijn pils altijd op keldertemperatuur.

HANS: Nou, dan haalt u het toch 'n kwartiertje van tevoren uit de koelkast?

WOUT (*nors*): Ik weet een kwartier van tevoren niet of ik een pils belieft.

ADA (*sust*): Wout, wat maakt dat pilsje nou uit. Doe toch niet zo dwars. Meneer Stam krijgt een heel verkeerde indruk van je.

HANS: We vinden er wel wat op mevrouw. Zal ik dan nu de koffers even pakken?

WOUT: Nee, laat maar. Ik weet nog niet zeker of we wel zullen blijven. (*wappert hem weg*) Ik wil eerst met m'n vrouw en dochter overleggen.

HANS (*beleefd*): Zoals u wilt. (*met een blik op Karin*) Het zou me anders bijzonder spijten als u weg zou gaan. (*rechts af*)

ADA (*boos*): Wout, je bent onmogelijk. Je gedraagt je als een kind dat zijn zin niet krijgt. Ik schaam me voor je.

KARIN: Weet je Pa..., dat ik steeds weer aan dat sprookje van die regenboog moet denken?

WOUT (*nijdig*): Ach, verroest jij met je regenboog Er móét 'n kelder zijn. En ik zal hem vinden al moet ik het hele huis er voor afbreken. (*naar links*)

ADA: Waar ga je naar toe?

WOUT: Ik ga 'n hamer uit de auto halen.

KARIN (*ondeugend*): Heb je dan zó'n haast met dat afbreken? We hebben veertien dagen de tijd.

WOUT: Ik moet het nú weten! (*links af*)

ADA (*zucht*): Je vader is zichzelf niet meer Karin. Ik wou dat we hem die hele zaak uit z'n hoofd konden praten.

KARIN: Dat lukt nooit. Je kent hem toch? (*verzucht*) Ik heb nog nooit zo'n doordouwer gezien.

ADA (*schudt meewarig het hoofd*): Dus géén kelder. Wat moet dat een teleurstelling voor hem zijn.

KARIN: Als Hans het zegt, dan moeten we dat aannemen.

ADA: Misschien hebben ze hem dichtgegooid.

KARIN: Als dát waar is vinden we hem nooit meer.

ADA: Wat zou je vader met die hamer van plan zijn?

KARIN: Waarschijnlijk de vloer opbreken.

ADA (*geschokt*): Nu?? Op klaarlichte dag? Hij zal toch z'n verstand wel gebruiken?

KARIN: Het verstand van gouddelvers staat meestal op nul, moeder. (*grinnikt*) Nog 'n geluk dat we niet in de vorige eeuw leven!

ADA: Hoezo?

KARIN: Dan zou hij prompt met z'n scheppie naar de goudvelden in Klondike vertrokken zijn. (*beiden gieren van de lach*)

WOUT (*links op met een rubber hamer, wantrouwend*): Wat valt er hier te lachen? Je kan beter gaan staan janken.

KARIN (*luchtig*): O..., we hadden wat binnenpretjes.

WOUT (*argwanend*): Hm..., als 't maar niet over mij is. (*steekt de hamer omhoog*) Zo..., nou zullen we het gauw genoeg weten.

ADA (*verbaasd*): Had jij een rubber hamer in de auto, Wout?

WOUT: Ja natuurlijk. Ik moet na het karwei de tegels toch weer goed leggen in de kelder.

KARIN (*lief*): Welke kelder, Paps?

WOUT (*sarcastisch*): Hé hé, wat zijn we lollig. (*zit nu op z'n knieën geheel rechtsvoor en geeft twee klappen met de hamer op de grond, luistert naar het geluid met een scheef hoofd, kruipt 25 centimeter naar rechts en herhaalt die procedure. Zo gaat hij verder, steeds iets opschuivend*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto